

Poklady z plné skříně

Možná byla ta látka původně tričkem, ve kterém byste nevyšli ani se smetím. Za pár měsíců je z ní krásný obal na knihu, jehož **PŘEMĚNA POMOHLA LIDEM V NOUZI.**

LUKÁŠ HRON

Markéta Borecká jednoho dne zjistila, že má plnou skřín. Marnivě fítilky by z takového poznání asi měly radost, pro ni byly police plné oblečení spíš důvodem k zamyšlení.

Nesnáší plynutí.

Hned jí tedy napadlo: Já to neunosím. Co když někdo jiný ano?

S kamarádkami začala pořádat malé burzy, na které jejich známí nosili nepotřebné části své garderoby. Už tenkrát to byl takový malý koloběh oblečení v přírodě – pokud se jim na místě něco zalíbilo, vzali si to domů. Co zbylo, to Markétina parta věnovala charitě.

Ale to byl jen začátek.

„Uvědomila jsem si, že by bylo super to dotáhnout. Abychom to dělaly vážně, nejen jako koníček. S webovkami, projektovým řízením,“ vzpomíná Borecká.

Jak pokrýt náklady?

Odhadla to zřejmě správně, někdejší nápad pro pár kamarádek se rychle rozrostl. Ještě před sedmi lety se s pár pytlí oblečení partyzánsky utábořily v tátově kanceláři a stačilo to. Nakonec akce dostaly do několika domovů pro seniory, kam se kromě místních museli zájemci zvenku raději registrovat. A přestože si zdejší důchodci vybírali z věcí zadarmo, stejně pokaždé zbylo kolem šedesáti plných pytlů.

„Tou dobou jsme se už našťásti naučily, kdo je nejvíc upotřebí,“ popisuje Borecká. „Na lodi Hermes chtěli pro své bezdomovce pánské zimní oblečení, v bohnické psychiatrické léčebně byla poptávka po všem, v kojeneckém ústavu Thomayerovy nemocnice se hodily hadříky pro malá miminka. Postupně jsme se dohodly i s dětskými domovy, azylovými domy.“

Jenže tehdy už zároveň nastal nejvyšší čas i pro vyřešení dalšího problému: jak pokrýt nezbytné náklady. Tým dal dohromady plán: Od lidí se kromě nenošených oděvů vyberou i nepoužívané látky, ze kterých se v chráněné dílně nechají ušít tašky a jejich následný prodej pak snad pokryje chod akce.

Pustily se do toho a...

... zafungovalo to!

„Ukázala se nám cesta, kudy dál,“ souhlasí Borecká.

Projekt přihlásila do mezinárodní soutěže Social Impact Award, podporující společen-

sky prospěšné podnikání, a pravděpodobně díky předchozím zkušenostem spojeným s jasnější vizí vyhrála. Přibrala partačku Zuzanu Jurovou, která vystudovala textilní design. Spolu začaly koumat, jak ze své akce udělat opravdu fungující podnik.

Podnikat a pomáhat

„Měly jsme od pořadatelů soutěže tři měsíce na to, abychom myšlenku rozvinuly. Přiznávám, měla jsem z toho všeho trochu hrůzu,“ připouští. „Pomohlo nám, že jsme vyrazily na exkurzi do továrny zpracovávající staré oblečení. Ujasnily jsme si, co všechno se s ním dá dělat. A řekly si, že oblečení bychom mohly zkusit vybírat ve firmách, protože mezi zaměstnanci ho bude spousta. Firmy to mohou navíc doložit jako svou aktivitu v oblasti společenské odpovědnosti.“

Třeba obal na zápisník, na mobil, na knihu.

Krásný, reprezentativní.

Jeden takový zrovna držím v ruce. Je pro firmu, z níž podobný kus látky před časem vzešel. To je běžný postup: výrobek si v náležitě barevné kombinaci u FOREWEAR objedná jako dárek pro zaměstnance nebo obchodní partnery. A byla ochotná si dva měsíce počkat, než se ze starého trika nebo sukne vyšle z módy stane nádherný doplněk.

„Jistě, není to hned. Ale zase si to nenecháváme vozit z Číny, je to kvalita, výsledek stojí za to,“ tvrdí Borecká, jejíž výrobky si lze objednávat i individuálně přes e-shop. „Manažerů mají v ruce něco neopakovatelného. Nejen že se tímhle způsobem zamezuje plynutí, vytváří se také pracovní náplň pro

▲ **Krása, jež pomáhá.** Markéta Borecká nad krásnými obaly pro zápisníky, které vznikly ze sbírek starého šatstva.

Podnikat a pomáhat, přesně tak to teď v jejím projektu FOREWEAR probíhá. Už dávno nejde jen o burzu starého oblečení jako kdysi v partě kamarádek. Z přibližně patnácti pytlů oblečení vybraných ve firmách je čtrnáct využito v charitativním secondhandu nebo předáno organizacím typu Azylový dům svatě Terezie. Zbývající plný pytel míří do továrny, která jeho obsah rozcupuje na vlákna a přemění ho na netkanou recyklovanou textilii. Chráněná dílna v Chotěboři z ní podle dodané stříhové dokumentace vyrábí designový výrobek na míru.

švadlenky s duševním onemocněním z Chotěboře. Nebo pro paní s prodělanou mozkovou obrnou z charitativního secondhandu, která by jinak hůř sháněla práci.“

Když o tom vypráví, v očích jí hrají ohně. Vsadím se, že ne kvůli nedávnému vítězství v soutěži Živnostník roku 2015 pro Prahu. Spíš proto, že se nakonec vyplatilo tu plnou skřín tenkrát prostě jen nezavít.

Jak bych to býval udělal já, možná i vy. Tedy kdokoli, kdo má ve skutečnosti až neuvěřitelné možnosti, jak pomoci druhým.

l.hron@mfdnes.cz